

იოელის წიგნი და ლაოდიკეის მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია — მესამე ნაწილი

წითელი ღვინის ვენახი

Jeff Pippenger

2025-12-03

წინა სტატია დავასრულეთ კითხვით: „ამ ცნებების დამკვიდრების შემდეგ, როგორ მოხდა, რომ 9/11-ზე იოელის წიგნი გახდა ის უწყება, რომელიც პეტრემ ორმოცდამეათე დღისას განსაზღვრა?“

პეტრე აღნიშნავდა, რომ იოელი სრულდებოდა ორმოცდამეათეობის დღეს, რაც არის დროის ის წერტილი, რომელიც აღნიშნავს ორმოცდამეათეობრივი სეზონის დასასრულს. ორმოცდამეათეობრივ სეზონში იყო სულიწმიდის გამოვლინება დასაწყისში, ხოლო შემდეგ — სულიწმიდის კიდევ უფრო დიდი გამოვლინება დასასრულში. რწმენით შეგვიძლია გავიგოთ, რომ როგორც ბიბლია, ისე წინასწარმეტყველების სული იოელს უკანასკნელი წვიმის დროს მიაკუთვნებს; ამიტომ შეგვიძლია ვიცოდეთ, რომ იოელის წიგნი გახდა ახლანდელი ჭეშმარიტება 9/11-ზე; და რომ წიგნის ყოველი ელემენტი პირდაპირ ილაპარაკებს წინასწარმეტყველურ ისტორიაზე, რომელიც იწყება 9/11-ზე და გრძელდება შვიდ უკანასკნელ წელულამდე და მათ ჩათვლით, რასაც იოელი „უფლის დღეს“ უწოდებს.

როგორც 1888 წლით არის ტიპიფიცირებული, 9/11-ზე ლაოდიკეისადმი მიმართული უწყების წარდგენა იქცა აწმყო გამომცდელ ჭეშმარიტებად. ესაია იმავე უწყებას ტიპურად წარმოაჩენს ორმოცდამერვე თავში, სადაც საყვირის ხმა ღვთის ერს მათ ცოდვებს უჩვენებს. „დღე“, როდესაც ესაია იწყებს თავისი ხმის საყვირით აღმართვას, არის იგივე დღე, როდესაც იგი ვენახის საგალობელს გალობს.

იმ დღეს უგალობეთ მას: ვენახს წითელი ღვინისას. მე, უფალი, ვიცავ მას; ყოველ ჟამს ვრწყავ მას; რათა არავინ ავნოს მას, ღამითაც და დღისითაც დავიცავ მას. რისხვა არ არის ჩემში: ვინ დამიყენებს ბრძოლისას მაცვლებსა და ეკლებს? მე გავივლიდი მათში, ერთად გადავწვავდი მათ. ან დაე, ჩაეჭიდოს ჩემს ძალას, რათა მშვიდობა დაამყაროს ჩემთან; და მშვიდობას დაამყარებს ჩემთან. იაკობისაგან მომავლენი ფესვს გაიდგამენ; ისრაელი აყვავდება და გამოიღებს კვირტს, და ნაყოფით აავსებს ქვეყნის პირს. ესაია 27:2–6.

თანამედროვე სულიერი „ისრაელი აყვავდება და კვირტს გამოიტანს, და ნაყოფით ალავსებს ქვეყნიერების პირს“ უკანასკნელი წვიმის პერიოდში, ვინაიდან ადრეული წვიმა იწვევს მცენარის კვირტის გამოტანასა და აყვავებას, ხოლო უკანასკნელი წვიმა ნაყოფს წარმოშობს. როდესაც 9/11-ზე ნიუ-იორკის შენობები ჩამოინგრა, გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ძლევა მოსილი ანგელოზი ჩამოვიდა და უკანასკნელმა წვიმამ ცვარწვეთა დაიწყო. იმ დროს ღვთის გუშაგებს უნდა დაეხერათ საყვირზე ლაოდიკეის ეკლესიის მიმართ. ესაიას უწყება, რომელიც ღვთის ხალხის ცოდვებს ამხელს, ამავე

დროს წითელი ღვინის ვენახის საგალობელიც არის. იოელის პირველი თავი სწორედ ეს უწყებაა.

უფლის სიტყვა, რომელიც მოვიდა იოელთან, ფეთუელის ძესთან.

ისმინეთ ეს, მოხუცნო, და ყური უგდეთ, ქვეყნის ყველა მკვიდრნო. ყოფილა კი ეს თქვენს დღეებში, ან თუნდაც თქვენი მამების დღეებში? უამბეთ ამის შესახებ თქვენს შვილებს, და თქვენმა შვილებმა — თავიანთ შვილებს, ხოლო მათმა შვილებმა — სხვა თაობას.

რაც პალმერქიამ დატოვა, კალიამ შეჭამა; და რაც კალიამ დატოვა, მღრღნელმა მატლამ შეჭამა; და რაც მღრღნელმა მატლამ დატოვა, მუხლუხომ შეჭამა.

გამოფხიზლდით, მთვრალნო, და იტირეთ; ივალაღეთ, ღვინის მსმელნო ყოველნო, ახალი ღვინის გამო, რადგან იგი მოგეკვეთათ პირთაგან თქვენთა.

რადგან ერი აღიმრა ჩემს ქვეყანაზე, ძლიერი და ურიცხვი, რომლის კბილები ლომის კბილებია და რომლის ეშვები ბოკვერ ლომისა აქვს. მან გააოხრა ჩემი ვაზი და გააძრო ქერქი ჩემს ლედვს; სრულიად გააშიშვლა იგი და გადაადგო; მისი რტოები გათეთრდა. იგლოვე, ვითარცა ქალწული, ძაძით შემოსილი თავისი სიყრმის ქმრის გამო. შეწყვეტილია პურეულის შესაწირავი და საღვრელი შესაწირავი უფლის სახლიდან; გლოვობენ მღვდლები, უფლის მსახურნი. გაპარტახებულია ველი, გლოვობს ქვეყანა; რადგან განადგურებულია პური, დაშრა ახალი ღვინო, დაუძლურდა ზეთი.

შერცხვეთ, ჰე მიწისმოქმედნო; ივალაღეთ, ჰე მევენახენო, ხორბლისა და ქერის გამო, რადგან ველის მოსავალი დაიღუპა. ვაზი გახმა და ლეღვი დაჭკნა; ბროწეულის ხეც, ფინიკის პალმაც და ვაშლის ხეც, დიახ, ველის ყველა ხე გახმა, რადგან სიხარული გახმა ადამიანთა ძეთაგან.

შეიმოსეთ ძაძით და იგლოვეთ, მღვდლებო; იღრიალეთ, საკურთხევლის მსახურნო; მოდით, მთელი ღამე დაწეკით ძაძაში, ჩემი ღმერთის მსახურნო, რადგან პურეული შესაწირავი და საღვრელი შესაწირავი აღკვეთილია თქვენი ღმერთის სახლიდან. წმიდაჰყავით მარხვა, გამოაცხადეთ საზეიმო შეკრება, შეკრიბეთ უხუცესნი და ქვეყნის ყველა მკვიდრი უფლის, თქვენი ღმერთის, სახლში და შეჰღალადეთ უფალს: ვაი იმ დღეს! რადგან ახლოა უფლის დღე და ყოვლისმპყრობლისგან მოვლენილი დაღუპვასავით მოვა იგი. განა ჩვენს თვალწინ არ მოიკვეთა საზრდო, დიახ, სიხარული და მხიარულება ჩვენი ღმერთის სახლიდან? თესლი დაღჰა თავის ბელტების ქვეშ, ბედლები გაუდაბურდა, საწყობები დაინგრა, რადგან მარცვლეული გახმა. როგორ გმინავენ პირუტყვნი! ძროხის ფარები შეძრწუნებულნი არიან, რადგან მათ არ აქვთ საძოვარი; დიახ, ცხვრის ფარებიც გაუდაბურდა.

უფალო, შენ მოგიხმობ; რადგან ცეცხლმა შეჭამა უდაბნოს საძოვრები და ალმა გადაბუგა ველის ყველა ხე. ველის მხეცებიც შენ გიღალადებენ, რადგან წყლის მდინარეები დაშრა და ცეცხლმა შეჭამა უდაბნოს საძოვრები. იოელი 1:1–20.

იოელის პირველი თავი მიმართულია ღვთის ვენახის განადგურებისკენ. ესაია „იმ დღეს“ განსაზღვრავს იმ დღედ, როდესაც გვიანი წვიმა იწყება, რადგან იმ დღეს

მცენარეები იწყებენ აყვავებას და კვირტის გამოტანას. ის ფაქტი, რომ ესაია გვამცნობს, რომ ღვთის ხალხი „ფესვს გაიდგამს“, „აყვავდება და კვირტს გამოიტანს“ და დედამიწას „ნაყოფით“ აავსებს, ასახავს სამსაფეხურიან, თანმიმდევრულ ისტორიას. მცენარე მიწაში „ფესვს იდგამს“. ამიტომ „ფესვის გადგმა“ ნიშნავს მიწაზე დადგომას, რაც არის ქვედა სართული ანუ საფუძველი. ისინი, ვინც „იაკობისგან გამოდიან“, „ფესვს იდგამენ“ და შემდეგ მათ „ისრაელი“ ეწოდებათ. ისინი, ვინც ლაოდიკიის გამოცდილებიდან გამოდიან, შემდეგ ფილადელფიელებად იწოდებიან, თუმცა ამ გამოცდილების შესანარჩუნებლად საჭიროა გამარჯვება გამოცდის პროცესში, რომელიც კვირა კანონისთან სრულდება.

იაკობის, (მიმტაცებლის) და ისრაელის, (ძლევის-მომპოვებლის) წინასწარმეტყველური ურთიერთმიმართება მიუთითებს იმაზე, რომ 9/11-ზე ისინი, ვინც საფუძვლებთან დაბრუნებით „ფესვს იდგამენ“, სწორედ იქ და მაშინ შედიან აღთქმურ ურთიერთობაში. წინასწარმეტყველურად სახელის შეცვლა აღთქმის ნიშანია, როგორც ეს წარმოდგენილია აბრამის აბრაამად, სარაის სარად, იაკობის ისრაელად და სხვათა ცვლილებაში. ამ მუხლში ისინი, ვინც 9/11-ზე ძველ სამირკვლოვან ჭეშმარიტებებს დაუბრუნდნენ, შევიდნენ აღთქმურ ურთიერთობაში, როცა წვიმამ ყვავილებისა და კვირტების გამოღება დაიწყო. საკვირაო კანონის დროს მთელი მსოფლიო „ნაყოფით“ აღივსება, რადგან მაშინ წვიმა უზომოდ გადმოიღვრება.

ესაია უნდა ეთანხმებოდეს ესაიას, და, რასაკვირველია, ყველა სხვა წინასწარმეტყველსაც; მაგრამ ესაიამ უნდა აღიმალღოს თავისი ხმა საყვირივით და უჩვენოს ლაოდიკიელ მეშვიდე დღის ადვენტისტებს მათი ცოდვები ვენახის გალობის კონტექსტში. ეს გალობა იესომ იმღერა ვენახის იგავში. ვენახმა იგი ატირა, როდესაც მან, ჯვარზე ასვლამდე უკანასკნელად, გადახედა იერუსალიმს; რადგან იცოდა, რომ ძველმა ისრაელმა მიაღწია თავისი გამოცდის ვადის დასასრულს და გვერდზე იწეოდა, როგორც ღვთის აღთქმის ერი. ამავე დროს ქრისტე აღთქმაში შედიოდა იმ ერთან, რომელიც ღვთის ვენახიდან შესაბამის ნაყოფს გამოიღებდა. იქნებოდა ეს ვენახის ამბავი იესუს ნავს ძის შესახებ დასაწყისში თუ იესოს შესახებ დასასრულს, ისინი, ვინც ახალი აღთქმის ერად იქცნენ, წინასწარ ასახავდნენ ას ორმოცდაოთხი ათასს.

ქრისტემ ისაუბრა ესაიას ვენახის წინასწარმეტყველებაზე, ისევე როგორც დამ უაითმა.

„ვენახის იგავი მხოლოდ იუდეველ ერს არ ეხება. მას ჩვენთვისაც აქვს გაკვეთილი. ამ თაობის ეკლესია ღმერთმა დიდი უპირატესობებითა და კურთხევებით დააჯილდოვა, და იგი მისგან შესაბამის ნაყოფს მოეღის.“ ქრისტეს იგავები, 296.

სასარგებლოა იმ მონაკვეთის წაკითხვა, რომელსაც წინ უძღვის წინასწარმეტყველების სულისგან მოცემული უკანასკნელი განცხადება.

„თავი 23 — უფლის ვენახი“

„ებრაელი ერი“

ორი ძის იგავს მოჰყვა ვენახის იგავი. პირველში ქრისტემ იუდეველ მომღვრებს დაუდგინა მორჩილების მნიშვნელობა. მეორეში კი მან მიუთითა ისრაელზე

მონიჭებულ უხვ კურთხევებზე და ამით უჩვენა მათ ღვთის მოთხოვნა მათი მორჩილების შესახებ. მან მათ წინაშე დააყენა ღვთის განზრახვის დიდება, რომლის აღსრულებაც მათ მორჩილებით შეეძლოთ. მომავლის ფარდის ახდით მან უჩვენა, თუ როგორ, მისი განზრახვის აღსრულებაში მარცხით, მთელი ერი კარგავდა მის კურთხევას და თავის თავზე იღებდა დაღუპვას.

„იყო ერთი სახლის პატრონი,“ — თქვა ქრისტემ, — „რომელმაც ვენახი გააშენა, ირგვლივ ღობე შემოავლო, მასში საწნახელი ამოთხარა, კოშკი ააშენა, იგი მევენახეებს გააქირავა და შორეულ ქვეყანაში წავიდა.“

ამ ვენახის აღწერილობა მოცემულია წინასწარმეტყველ ესაიას მიერ: „ახლა ვუგალობებ ჩემს უსაყვარლეს ჩემი საყვარლის სიმღერას მისი ვენახის შესახებ. ჩემს უსაყვარლეს ჰქონდა ვენახი მეტად ნოყიერ ბორცვზე; მან შემოღობა იგი, ქვები ამოუკრიფა, და გააშენა იგი რჩეული ვაზით, შუაში კოშკიც ააგო და მასში საწნახელიც მოაწყო; და მოელოდა, რომ იგი ყურძენს გამოიღებდა.“ ესაია 5:1, 2.

მიწათმოქმედი უდაბნოდან ირჩევს მიწის ნაკვეთს; იგი მას ღობავს, წმენდს და ამუშავებს და რჩეული ვაზით რგავს, უხვ მოსავალს მოელის. ამ მიწის ნაკვეთისგან, თავისი უპირატესობით დაუმუშავებელ უკაცრიელთან შედარებით, იგი მოელის, რომ პატივი მიეგება მისთვის, როდესაც მასზე გაწეული ზრუნვისა და შრომის შედეგები გამოჩნდება. ასევე ღმერთმა ამოირჩია ხალხი წუთისოფლისგან, რათა ქრისტეს მიერ აღზრდილიყო და განსწავლულიყო. წინასწარმეტყველი ამბობს: „რადგან ცაბოთ უფლის ვენახი ისრაელის სახლია, ხოლო იუდას კაცნი — მისი სასურველი ნერგი.“ ესაია 5:7. ამ ხალხს ღმერთმა დიდი უპირატესობანი მიანიჭა და უხვად აკურთხა თავისი უხვი სიკეთით. იგი მოელოდა, რომ ისინი ნაყოფის გამოღებით პატივს მიაგებდნენ მას. მათ უნდა გამოეცხადებინათ მისი სამეფოს პრინციპები. დაცემული, ბოროტი სამყაროს შუაგულში მათ უნდა წარმოედგინათ ღვთის ხასიათი.

„როგორც უფლის ვენახს, მათ უნდა გამოედოთ ნაყოფი, სრულიად განსხვავებული წარმართი ერების ნაყოფისაგან. ეს კერპთაყვანისმცემელი ხალხები მთლიანად ბოროტების ქმნას იყვნენ მიცემულნი. ძალადობასა და დანაშაულს, სიხარბეს, ჩაგვრასა და ყველაზე გახრწნილ საქმეებს ისინი ყოველგვარი შეზღუდვის გარეშე ეძლეოდნენ. უსჯულოება, ზნედაცემულობა და ტანჯვა იყო იმ გახრწნილი ხის ნაყოფი. მკვეთრად განსხვავებული უნდა ყოფილიყო ნაყოფი, რომელიც ღმერთის დანერგილ ვაზს უნდა გამოედო.“

„იუდეველ ერს ჰქონდა განსაკუთრებული პატივი, წარმოედგინა ღმერთის ხასიათი ისე, როგორც იგი მოსესთვის იყო გამოცხადებული. მოსეს ლოცვაზე პასუხად — „მაჩვენე მე შენი დიდება“ — უფალმა აღუთქვა: „მე ჩავატარებ მთელ ჩემს სიკეთეს შენს წინაშე.“ გამოსვლა 33:18, 19. „და ჩაიარა უფალმა მის წინაშე და გამოაცხადა: უფალი, უფალი ღმერთი, შემწყალებელი და მოწყალე, სულგრძელი და უხვი სიკეთითა და ჭეშმარიტებით, ინახავს წყალობას ათასთათვის, მიუტევებს ურჯულოებას, დანაშაულსა და ცოდვას.“ გამოსვლა 34:6, 7. ეს იყო ის ნაყოფი, რომელიც ღმერთს თავისი ხალხისაგან სურდა. თავიანთი ხასიათის სიწმინდით, თავიანთი ცხოვრების სიწმინდით, თავიანთი გულმოწყალებით, სიყვარულითა და

თანაგრძნობით, მათ უნდა ეჩვენებინათ, რომ „უფლის რჯული სრულყოფილია, სულს მოაქცევს.“ ფსალმუნი 19:7.

„ებრაელი ერის მეშვეობით ღმერთის განზრახვა იყო, რომ ყველა ხალხისთვის ებოძებინა უხვი კურთხევანი. ისრაელის მეშვეობით უნდა მომზადებულიყო გზა, რათა მისი ნათელი გავრცელებულიყო მთელ მსოფლიოში. ქვეყნიერების ერებმა, გარყვნილ ჩვეულებათა მიდევნებით, დაკარგეს ღმერთის შემეცნება. თუმცა თავისი წყალობით ღმერთმა ისინი არსებობიდან არ აღგავა. მას განზრახული ჰქონდა, თავისი ეკლესიის მეშვეობით მიეცა მათთვის შესაძლებლობა, გაცნობოდნენ მას. მან დაადგინა, რომ მისი ხალხის მეშვეობით გაცხადებული პრინციპები გამხდარიყო საშუალება ადამიანში ღმერთის ზნეობრივი ხატის აღსადგენად.“

„ამ მიზნის აღსასრულებლად მოუწოდა ღმერთმა აბრაამს, გამოსულიყო თავისი კერპთაყვანისმცემელი ნათესავებიდან, და უბრძანა, ქანაანის ქვეყანაში დამკვიდრებულიყო. „გაგზდი დიდ ხალხად,“ უთხრა მან, „და გაკურთხებ, და განვადიდებ შენს სახელს; და იქნები კურთხევა.“ დაბადება 12:2.

აბრაამის შთამომავალნი, იაკობი და მისი მოდგმა, ეგვიპტეში იქნენ ჩამოყვანილნი, რათა იმ დიდი და ბოროტი ერის შუაგულში ღვთის სამეფოს პრინციპები გამოეცხადებინათ. იოსების უმწიკვლოება და მისი საკვირველი საქმე, რომლითაც მან მთელი ეგვიპტელი ხალხის სიცოცხლე იხსნა, ქრისტეს ცხოვრების გამოსახულება იყო. მოსე და მრავალი სხვაც ღვთის მოწმეები იყვნენ.

„ისრაელის ეგვიპტიდან გამოყვანისას უფალმა კვლავ გამოავლინა თავისი ძალა და თავისი წყალობა. მისი საკვირველი საქმეები მათი მონობიდან დახსნისას და მისი მოქმედებანი მათ მიმართ უდაბნოში მოგზაურობის ჟამს მხოლოდ მათი კეთილდღეობისთვის არ ყოფილა. ეს ყოველივე უნდა ყოფილიყო თვალსაჩინო გაკვეთილად გარემომცველი ერებისთვის. უფალმა გამოაცხადა თავი, როგორც ღმერთი, რომელიც აღემატება ყოველ ადამიანურ ხელისუფლებასა და დიდებას. ნიშნები და სასწაულები, რომლებიც მან თავისი ხალხის სასარგებლოდ მოიმოქმედა, ცხადყოფდა მის ძალაუფლებას ბუნებაზე და მათ შორის უდიდესებზეც, ვინც ბუნებას სცემდა თაყვანს. ღმერთმა გაიარა ამაყი ეგვიპტის მიწაზე, როგორც უკანასკნელ დღეებში გაივლის მთელ დედამიწაზე. ცეცხლითა და ქარიშხლით, მიწისძვრითა და სიკვდილით, დიდმა „მე ვარ“-მა გამოიხსნა თავისი ხალხი. მან გამოიყვანა ისინი მონობის ქვეყნიდან. მან გაუძღვა მათ „დიდსა და საშინელ უდაბნოში, სადაც იყვნენ ცეცხლოვანი გველები, მორიელები და გვალვა.“ მეორე რჯული 8:15. მან გამოუყვანა მათ წყალი „კაჟოვანი კლდიდან“ და კვებავდა მათ „ზეციური პური“. ფსალმუნი 78:24. „რადგან,“ თქვა მოსემ, „უფლის წილი მისი ხალხია; იაკობი არის მისი სამკვიდროს ხვედრი. მან იპოვა იგი უდაბურ ქვეყანაში და უკაცრიელ, მოღრიალე უდაბნოში; გარს უვლიდა მას, არიგებდა მას, ინახავდა მას როგორც თვალის გუგას. როგორც არწივი აღვიძებს თავის ბუდეს, დაფარფატებს თავის ბარტყებზე, გაშლის თავის ფრთებს, აიყვანს მათ და ატარებს თავის ფრთებზე: ასე მარტო უფალი მიუძღოდა მას, და უცხო ღმერთი არ იყო მასთან.“ მეორე რჯული 32:9–12. ასე მოიყვანა ისინი თავისთან, რათა ეცხოვრათ უზენაესის ჩრდილის ქვეშ.“

ქრისტე იყო ისრაელის ძეთა წინამძღოლი მათი უდაბნოში ხეტიალის დროს. დღისით ღრუბლის სვეტში და ღამით ცეცხლის სვეტში გარემოცული, იგი წინ უძღოდა და ხელმძღვანელობდა მათ. იგი იცავდა მათ უდაბნოს საფრთხეთაგან, მან შეიყვანა ისინი აღთქმის ქვეყანაში, და ყველა იმ ერის თვალწინ, რომლებიც არ აღიარებდნენ ღმერთს, მან დაადგინა ისრაელი როგორც თავისი რჩეული სამკვიდრო, უფლის ვენახი.

„ამ ხალხს ღმერთის სიტყვანი ებარა. ისინი გარშემორტყმულნი იყვნენ მისი რჯულის მცნებებით — ჭეშმარიტების, სამართლიანობისა და სიწმინდის მარადიული პრინციპებით. ამ პრინციპებისადმი მორჩილება მათი დაცვა უნდა ყოფილიყო, რადგან იგი იხსნიდა მათ ცოდვილი ჩვეულებებით საკუთარი თავის დაღუპვისაგან. და როგორც ვენახში კოშკი, ღმერთმა ქვეყნის შუაგულში დაადგინა თავისი წმიდა ტაძარი.

„ქრისტე იყო მათი მოძღვარი. როგორც უდაბნოში იყო მათთან, ასე კვლავაც უნდა ყოფილიყო მათი მასწავლებელი და წინამძღოლი. საკრებულო კარავსა და ტაძარში მისი დიდება მკვიდრობდა წმინდა შექინაში, წყალობის ტახტის ზემოთ. მათი გულისთვის იგი განუწყვეტლივ ამჟღავნებდა თავისი სიყვარულისა და მოთმინების სიმდიდრეს.

ღმერთს სურდა, თავისი ხალხის, ისრაელისგან, ექცია ქება და დიდება. მათ მიენიჭათ ყოველი სულიერი უპირატესობა. ღმერთს მათთვის არ დაუკავებია არაფერი ისეთი, რაც ხელს შეუწყობდა იმ ხასიათის ჩამოყალიბებას, რომელიც მათ მის წარმომადგენლებად აქცევდა.

ღვთის რჯულისადმი მათი მორჩილება მათ ქვეყნიერების ერების წინაშე კეთილდღეობის საოცრებად აქცევდა. იგი, ვისაც შეეძლო მათთვის მიეცა სიბრძნე და ოსტატობა ყოველგვარ დახელოვნებულ საქმეში, კვლავაც იქნებოდა მათი მოძღვარი და თავისი კანონებისადმი მორჩილების გზით მათ გააკეთილშობილებდა და აღამაღლებდა. მორჩილნი რომ ყოფილიყვნენ, დაცულნი იქნებოდნენ იმ სწეულებათაგან, რომლებიც სხვა ერებს სტანჯავდა, და დალოცილნი იქნებოდნენ გონებრივი ძალის სიმტკიცით. ღმერთის დიდება, მისი სიდიადე და ძალა, უნდა გამჟღავნებულიყო მთელ მათ კეთილდღეობაში. ისინი უნდა ყოფილიყვნენ მღვდელთა და მთავართა სამეფო. ღმერთმა მათ ყოველგვარი შესაძლებლობა მისცა, რათა დედამიწაზე უდიდეს ერად ქცეულიყვნენ.

„ყოვლად განსაზღვრული სახით ქრისტემ მოსეს მეშვეობით წარუდგინა მათ ღვთის განზრახვა და ნათლად აუხსნა მათი კეთილდღეობის პირობები. „შენ ხარ წმიდა ერი უფლის, შენი ღმერთისათვის,“ — თქვა მან; „უფალმა, შენმა ღმერთმა, აგირჩია, რათა იყო მისთვის განსაკუთრებული ერი დედამიწის ზურგზე მყოფ ყველა ხალხზე აღმატებული.... მაშასადამე, იცოდე, რომ უფალი, შენი ღმერთი, არის ღმერთი, სარწმუნო ღმერთი, რომელიც აღთქმასა და წყალობას იცავს მათ მიმართ, ვისაც უყვარს იგი და იცავს მის მცნებებს ათას თაობამდე.... ამიტომ დაიცავი მცნებები, წესები და სამართალნი, რომელთაც მე გიბრძანებ დღეს, რათა აღასრულო ისინი. და იქნება ასე: თუ ისმენთ ამ სამართალთ, დაიცავთ და აღასრულებთ მათ, მაშინ უფალი, შენი ღმერთი, დაგიცავს აღთქმასა და წყალობას, რომელიც შენს

მამებს შეჰფიცა; და შეგიყვარებს, გაკურთხებს და გამრავლებს; აკურთხებს აგრეთვე შენი საშოს ნაყოფს და შენი მიწის ნაყოფს, შენს პურს, შენს ღვინოს და შენს ზეთს, შენი პროხების ნამატს და შენი ცხვრის ფარებს იმ ქვეყანაში, რომლის მოცემაც შენს მამებს შეჰფიცა. კურთხეული იქნები ყველა ხალხზე მეტად.... და მოგაშორებს უფალი ყოველგვარ სნეულებას და არ მოგივლენს შენზე ეგვიპტის ბოროტ სნეულებათაგან არც ერთს, რომლებიც შენ იცი.“ მეორე რჯული 7:6, 9, 11–15.

„თუ ისინი დაიცავდნენ მის მცნებებს, ღმერთი აღუთქვამდა მათ, რომ მისცემდა მათ ხორბლის უპირატეს ნაწილს და კლდიდან გამოუყვანდათ თაფლს. ხანგრძლივი სიცოცხლით დააკმაყოფილებდა მათ და უჩვენებდა მათ თავის ხსნას.“

„ღმერთისადმი ურჩობით ადამმა და ევამ ედემი დაკარგეს, და ცოდვის გამო მთელი დედამიწა დაწყევლილ იქნა. მაგრამ თუ ღვთის ხალხი მის დარიგებას გაჰყვებოდა, მათი მიწა ნაყოფიერებასა და მშვენიერებას აღიდგენდა. თავად ღმერთმა მისცა მათ მითითებანი ნიადაგის დამუშავების შესახებ, და მათ უნდა ეთანამშრომლათ მასთან მისი აღდგენის საქმეში. ამგვარად, მთელი ქვეყანა, ღვთის მმართველობის ქვეშ, სულიერი ჭეშმარიტების თვალსაჩინო გაკვეთილად იქცეოდა. როგორც მისი ბუნებრივი კანონებისადმი მორჩილებით დედამიწას თავისი საუნჯენი უნდა გამოეღო, ასევე მისი ზნეობრივი კანონისადმი მორჩილებით ხალხის გულებს მისი ხასიათის თვისებები უნდა აერეკლა. თვით წარმართნიც კი აღიარებდნენ იმათ უპირატესობას, ვინც ცოცხალ ღმერთს ემსახურებოდა და თავყვანს სცემდა.“

„აჰა,“ თქვა მოსემ, „მე გასწავლეთ წესდებანი და სამართალნი, როგორც უფალმა, ჩემმა ღმერთმა, მიბრძანა, რათა ასე მოიქცეთ იმ ქვეყანაში, რომლის დასამკვიდრებლადაც მიდიხართ. მაშ, დაიცავით და აღასრულეთ ისინი; რადგან ეს არის თქვენი სიბრძნე და თქვენი გონიერება ხალხთა თვალში, რომლებიც მოისმენენ ყველა ამ წესდებას და იტყვიან: ჭეშმარიტად, ეს დიდი ერი ბრძენი და გონიერი ხალხია. რადგან რომელი ერი არის იმდენად დიდი, რომელსაც ღმერთი ასე ახლოს ჰყავდეს, როგორც უფალი, ჩვენი ღმერთი, არის ჩვენთან ყოველივეში, რის გამოც მას მოვუხმობთ? და რომელი ერი არის იმდენად დიდი, რომელსაც ჰქონდეს ისეთი მართალი წესდებანი და სამართალნი, როგორც მთელი ეს რჯული, რომელსაც მე დღეს თქვენს წინაშე ვდებ?“ მეორე რჯული 4:5–8.

„ისრაელის შვილებს უნდა დაეკავებინათ მთელი ის ტერიტორია, რომელიც ღმერთმა მათთვის განსაზღვრა. ის ერები, რომლებმაც უარყვეს ჭეშმარიტი ღმერთის თავყვანისცემა და მსახურება, უნდა განედევნათ თავიანთი სამფლობელოდან. მაგრამ ღმერთის განზრახვა იყო, რომ ისრაელის მეშვეობით, მისი ხასიათის გამოცხადებით, ადამიანები მისკენ მოზიდულიყვნენ. სახარების მოწვევა მთელ წუთისოფელს უნდა მისცემოდა. მსხვერპლშეწირვის მსახურების სწავლებით ქრისტე ერების წინაშე უნდა ამაღლებულიყო, და ყოველი, ვინც მას შეხედავდა, უნდა ეცოცხლა. ყველანი, ვინც, ქანაანელი რახაბისა და მოაბელი რუთის მსგავსად, კერპთაყვანისმცემლობას განუდგებოდა და ჭეშმარიტი ღმერთის თავყვანისცემას მიექცეოდა, უნდა შეერთებოდნენ მის რჩეულ ერს. ისრაელის რიცხვის ზრდასთან ერთად მათ უნდა გაეფართოებინათ თავიანთი საზღვრები, ვიდრე მათი სამეფო მთელ ქვეყნიერებას მოიცავდა.“

ღმერთს სურდა, ყველა ხალხი თავისი მოწყალე მმართველობის ქვეშ მოეყვანა. მას სურდა, რომ დედამიწა სიხარულითა და მშვიდობით აღვსილიყო. მან ადამიანი ბედნიერებისთვის შექმნა და სწყურია, რომ კაცთა გულები ზეციური მშვიდობით აღავსოს. მას სურს, რომ მიწიერი ოჯახები ზემოთ არსებული დიდი ოჯახის სიმბოლოდ იქცნენ.

„მაგრამ ისრაელმა არ აღასრულა ღვთის განზრახვა. უფალმა განაცხადა: „მე დაგრგე შენ კეთილშობილი ვაზი, სრულიად ჭეშმარიტი თესლი; მაშ, როგორ გადამიქეცი მე უცხო ვაზის გადაგვარებულ ყლორტად?“ იერემია 2:21. „ისრაელი ცარიელი ვაზია, თავისთვის გამოაქვს ნაყოფი.“ ოსია 10:1. „ახლა კი, ო, იერუსალიმის მკვიდრო და იუდას კაცნო, განსაჯეთ, გევედრებით, ჩემსა და ჩემს ვენახს შორის. კიდევ რა უნდა გამეკეთებინა ჩემი ვენახისთვის, რაც არ გამიკეთებია მასში? რატომ, როცა მოველოდი, რომ ყურძენს გამოიღებდა, ველური ყურძენი გამოიღო? ახლა კი, მოდით, გაუწყებთ, რას ვუყოფ ჩემს ვენახს: მოვხსნი მის ზღუდეს და შეიჭმება; დავანგრევ მის კედელს და გაითელება; გავაუკაცრიელებ მას; არ გაისხლვება და არ გადაიბარება; მაგრამ ეკლები და ძეძვები ამოვა მასზე; ღრუბლებსაც ვუბრძანებ, რომ წვიმა არ აწვიმონ მასზე. რადგან ... ელოდა სამართალს, და აჰა — ჩაგვრა; ელოდა სიმართლეს, და აჰა — ღალატი.“ ესაია 5:3–7.

უფალს მოსეს მეშვეობით თავისი ხალხის წინაშე ჰქონდა დაყენებული ორგულობის შედეგი. თუ ისინი უარს იტყოდნენ მისი აღთქმის დაცვაზე, თავს მოიკვეთდნენ ღვთის სიცოცხლისგან, და მისი კურთხევა ვერ მოვიდოდა მათზე. „იფრთხილე,“ თქვა მოსემ, „რომ არ დაგავიწყდეს უფალი, შენი ღმერთი, იმით, რომ არ დაიცვა მისი მცნებები, მისი სამართალნი და მისი წესდებანი, რომელთაც მე დღეს გიბრძანებ; რათა, როცა შეჭამ და გაძლები, ააშენებ მშვენიერ სახლებს და მათში იცხოვრებ; და როცა გამრავლდება შენი საქონელი და ფარა, და გამრავლდება შენი ვერცხლი და ოქრო, და ყოველივე, რაც შენ გეკუთვნის, გამრავლდება; მაშინ არ აღზევდეს შენი გული და არ დაივიწყო უფალი, შენი ღმერთი.... და არ თქვა შენს გულში: ჩემმა ძალამ და ჩემი ხელის სიმტკიცემ შემიძინა ეს სიმდიდრე.... და იქნება ასე: თუ სრულებით დაივიწყებ უფალს, შენს ღმერთს, და გაჰყვები სხვა ღმერთებს, ემსახურები მათ და თავყანს სცემ მათ, დღეს გიმოწმებთ თქვენ, რომ უთუოდ დაიღუპებით. როგორც ის ხალხები, რომელთაც უფალი სპობს თქვენს წინაშე, ისე დაიღუპებით თქვენც, რადგან არ დაემორჩილეთ უფლის, თქვენი ღმერთის, ხმას.“ მეორე რჯული 8:11–14, 17, 19, 20.

გაფრთხილება ებრაელმა ხალხმა არ შეისმინა. მათ დაივიწყეს ღმერთი და თვალთახედვიდან დაკარგეს თავიანთი მაღალი უპირატესობა, როგორც მისი წარმომადგენლებისა. მათ მიერ მიღებულმა კურთხევებმა ვერ მოუტანა კურთხევა მსოფლიოს. ყველა თავიანთი უპირატესობა მათ საკუთარი განდიდებისთვის მიითვისეს. მათ ღმერთს წაართვეს მსახურება, რომელსაც იგი მათგან მოითხოვდა, და თავიანთ მოყვასთაც წაართვეს რელიგიური ხელმძღვანელობა და წმინდა მაგალითი. წარღვნამდელი სამყაროს მკვიდრთა მსგავსად, ისინი თავიანთი ბოროტი გულის ყოველ ზრახვას მიჰყვებოდნენ. ამგვარად მათ წმინდა საგნები ფარსად აქციეს და ამბობდნენ: „უფლის ტაძარი, უფლის ტაძარი, ესენი არიან“ (იერემია 7:4), მაშინ როდესაც იმავე დროს ისინი ღმერთის ხასიათს ამახინჯებდნენ,

მის სახელს შეურაცხყოფდნენ და მის საწმიდარს ბილწავდნენ.

მევნახენი, რომელნიც უფლის ვენახის ზედამხედველებად იყვნენ დაყენებულნი, თავიანთი მინდობილობის მიმართ ურწმუნონი აღმოჩნდნენ. მღვდლები და მოძღვრები ხალხის ერთგული დამრიგებლები არ იყვნენ. ისინი ხალხის წინაშე არ აყენებდნენ ღვთის სიკეთესა და წყალობას და არც მის უფლებას მათ სიყვარულსა და მსახურებაზე. ეს მევნახენი საკუთარ დიდებას ეძიებდნენ. მათ სურდათ ვენახის ნაყოფის მითვისება. მათი მუდმივი საზრუნავი იყო, საკუთარ თავზე მიეპყროთ ყურადღება და პატივი.

ისრაელში ამ წინამძღოლთა დანაშაული არ იყო იმგვარი, როგორც ჩვეულებრივი ცოდვილის დანაშაულია. ეს კაცნი ღმერთის წინაშე იდგნენ უწმინდეს ვალდებულებაში. მათ აღთქმა ჰქონდათ დადებული, რომ ესწავლებინათ: „ასე ამბობს უფალი“, და მკაცრი მორჩილება თავიანთ პრაქტიკულ ცხოვრებაში დაემკვიდრებინათ. ამის ნაცვლად ისინი წერილებს ამრუდებდნენ. ადამიანებს მძიმე ტვირთებს აკისრებდნენ და აღასრულებინებდნენ წეს-ჩვეულებებს, რომლებიც ცხოვრების ყოველ ნაბიჯამდე აღწევდა. ხალხი განუწყვეტელ მღელვარებაში ცხოვრობდა, რადგან ვერ შეეძლო რაბინთა მიერ დადგენილი მოთხოვნების შესრულება. როდესაც ისინი ხედავდნენ ადამიანთა მიერ შექმნილი მცნებების დაცვითი შეუძლებლობას, დაუდევარნი ხდებოდნენ ღმერთის მცნებათა მიმართ.

„უფალმა თავის ხალხს დაუდასტურა, რომ ვენახის მფლობელი თავად იყო და რომ მთელი მათი ქონება მათთვის მინდობილი იყო, რათა მისთვის გამოეყენებინათ. მაგრამ მღვდლები და მოძღვრები თავიანთი წმიდა მსახურების საქმეს ისე არ ასრულებდნენ, თითქოს ღვთის საკუთრებას განაგებდნენ. ისინი სისტემატურად ჰპარავდნენ მას იმ საშუალებებსა და შესაძლებლობებს, რომლებიც მათ მისი საქმის წინსვლისათვის ჰქონდათ მინდობილი. მათი ანგარება და სიხარბე იმას იწვევდა, რომ თვით წარმართებსაც კი სძაგდათ ისინი. ამგვარად, წარმართულ სამყაროს მიეცა საბაბი, არასწორად განემარტა ღვთის ხასიათი და მისი სამეფოს კანონები.“

„მამის გულით იტანდა ღმერთი თავის ხალხს. იგი ევედრებოდა მათ, როგორც მინიჭებული წყალობებით, ისე წართმეული წყალობებითაც. მოთმინებით უყენებდა მათ წინაშე მათ ცოდვებს და სულგრძელებით ელოდა მათგან მათ აღიარებას. წინასწარმეტყველნი და მაცნენი მოივლინნენ, რათა დაეყენებინათ ღვთის მოთხოვნა მევნახეთა წინაშე; მაგრამ იმის ნაცვლად, რომ კეთილად მიეღოთ ისინი, მტრებივით მოეპყრნენ. მევნახეებმა დევნეს და დახოცეს ისინი. ღმერთმა კვლავ სხვა მაცნენი წარგზავნა, მაგრამ მათაც იმავეგვარად მოექცნენ, როგორც პირველთ, ოღონდ მევნახეებმა კიდევ უფრო მტკიცედ გამოავლინეს თავიანთი სიძულვილი.“

„როგორც უკანასკნელი საშუალება, ღმერთმა გაგზავნა თავისი ძე და თქვა: „პატივს მიაგებენ ჩემს ძეს.“ მაგრამ მათმა წინააღმდეგობამ ისინი შურისმამიებლებად აქცია, და ერთმანეთში თქვეს: „ეს არის მემკვიდრე; მოდიოთ, მოვკლათ იგი და დავეუფლოთ მის სამკვიდრებელს.“ მაშინ ჩვენ დაგვრჩება ვენახით ტკბობა და ნაყოფით ისე განკარგვა, როგორც მოგვეპოვებინება.“

„იუდეველ მმართველებს ღმერთი არ უყვარდათ; ამიტომ მათ თავი მოიკვეთეს მისგან და უარყვეს მისი ყოველი წინადადება სამართლიანი მოწესრიგებისათვის. ქრისტე, ღვთის საყვარელი, მოვიდა, რათა ვენახის მფლობელის უფლებები დაემტკიცებინა; მაგრამ მევენახეებმა იგი აშკარა ზიზღით მოეპყრნენ და თქვეს: ჩვენ არ გვინდა, რომ ამ კაცმა ჩვენზე იმეფოს. მათ შურდათ ქრისტეს ხასიათის მშვენიერება. მისი სწავლების წესი მათზე ბევრად აღმატებული იყო, და მათ მისი წარმატების ეშინოდათ. იგი საყვედურობდა მათ, სააშკარაოზე გამოჰქონდა მათი თვალთმაქცობა და უჩვენებდა მათი მოქმედების გზის გარდაუვალ შედეგებს. ამან ისინი შეშლილობამდე მიიყვანა. მათ სტკიოდათ ის მხილებები, რომელთა დადუმებაც არ შეეძლოთ. მათ სძულდათ სიმართლის ის მაღალი საზომი, რომელსაც ქრისტე განუწყვეტლივ წარუდგენდა. ისინი ხედავდნენ, რომ მისი სწავლება მათ იქ აყენებდა, სადაც მათი ეგოიზმი გაშიშვლდებოდა, და გადაწყვიტეს მისი მოკვლა. მათ სძულდათ მისი ჭეშმარიტებისა და ღვთისმოსაობის მაგალითი და ის ამაღლებული სულიერება, რომელიც ყოველივეში ვლინდებოდა, რასაც იგი აკეთებდა. მთელი მისი ცხოვრება მხილება იყო მათი ეგოიზმისათვის, და როდესაც საბოლოო გამოცდა მოვიდა — გამოცდა, რომელიც ნიშნავდა მორჩილებას საუკუნო სიცოცხლისაკენ ან ურჩობას საუკუნო სიკვდილისაკენ — მათ უარყვეს ისრაელის წმიდა. როდესაც მათ ქრისტესა და ბარაბას შორის არჩევა მოსთხოვეს, შეჰყვირეს: „გაგვითავისუფლე ბარაბა!“ ლუკა 23:18. და როდესაც პილატემ იკითხა: „მაშ, რა ვუყო იესოს?“ ისინი მძვინვარედ ყვიროდნენ: „ჯვარს ეცვას!“ მათე 27:22. „თქვენი მეფე ჯვარს ვაცვა?“ — ჰკითხა პილატემ, და მღვდლებისა და მთავართაგან მოვიდა პასუხი: „არა გვყავს მეფე კეისრის გარდა.“ იოანე 19:15. როდესაც პილატემ ხელები დაიბანა და თქვა: „მე უბრალო ვარ ამ მართალი კაცის სისხლში,“ მღვდლები შეუერთდნენ უვიც ბრბოს და ვნებით განაცხადეს: „მისი სისხლი ჩვენზე და ჩვენს შვილებზე!“ მათე 27:24, 25.

„ამგვარად იუდეველმა წინამძღოლებმა თავიანთი არჩევანი გააკეთეს. მათი გადაწყვეტილება აღირიცხა იმ წიგნში, რომელიც იოანემ იხილა ტახტზე მჯდომის ხელში — წიგნში, რომლის გახსნაც არავის შეეძლო. მთელი თავისი შურისმგებლური სიმკაცრით ეს გადაწყვეტილება მათ წინაშე გამოცხადდება იმ დღეს, როცა ეს წიგნი იუდას ტომის ლომის მიერ გაიხსნება.

იუდეველი ერი გულით ეპყრობოდა იმ აზრს, რომ ისინი ზეცის რჩეულნი იყვნენ და რომ მუდამ უნდა ამაღლებულიყვნენ, როგორც ღვთის ეკლესია. ისინი, აცხადებდნენ, აბრაამის შვილები იყვნენ, და მათი კეთილდღეობის საფუძველი მათთვის იმდენად მტკიცედ ჩანდა, რომ დედამიწასა და ზეცასაც კი უპირისპირდებოდნენ, რათა მათთვის უფლებები არ ჩამოერთმიათ. მაგრამ ურწმუნო ცხოვრებით ისინი ემზადებოდნენ ზეციური მსჯავრისათვის და ღმერთთან განშორებისათვის.

„ვენახის იგავში, მას შემდეგ, რაც ქრისტემ მღვდელმთავართა წინაშე მათი უკეთურების გვირგვინოვანი საქმე წარმოაჩინა, მათ დაუსვა კითხვა: „ამგვარად, როცა მოვა ვენახის უფალი, რას უზამს იგი იმ მევენახეებს?“ მღვდელმთავრები ამ მოთხოვნას დიდი ინტერესით მისდევდნენ და, არ დაფიქრებულან რა, თუ როგორ ეკუთვნოდა ეს საგანი მათ თვითონ, ხალხთან ერთად მიუგეს: „სასტიკად დალუპავს

იმ ბოროტ კაცებს და თავის ვენახს სხვა მევენახეებს მიაბარებს, რომლებიც თავის დროზე მისცემენ მას ნაყოფს.“

„თავადვე, შეუმჩნევლად, საკუთარი განაჩენი გამოაცხადეს. იესომ მათ შეხედა, და მისი გამომცდელი მზერის ქვეშ მიხვდნენ, რომ იგი მათი გულების საიდუმლოებებს კითხულობდა. მისი ღვთაებრიობა მათ წინაშე უტყუარი ძალით გაბრწყინდა. მათ მევენახეებში საკუთარი თავის სახე დაინახეს და უნებლიეთ შეჰყვირეს: „ღმერთმა ნუ ქნას!“

„საზეიმოდ და მწუხარებით ჰკითხა ქრისტემ: „განა არასოდეს წაგიკითხავთ წერილებში: ქვა, რომელიც მშენებლებმა დაიწყნეს, იგი გახდა კუთხის თავი; ეს უფლისაგან მოხდა და საკვირველია ჩვენს თვალში? ამიტომ გეუბნებით თქვენ: ღვთის სასუფეველი წაგერთმევით და მიეცემა ერს, რომელიც მის ნაყოფს გამოიღებს. და ვინც ამ ქვაზე დაეცემა, შეიმუსრება; ხოლო ვისაც იგი დაეცემა, მტკრად აქცევს მას.““

ქრისტე ააცილებდა იუდეველ ერს მის განწირულობას, ხალხს იგი რომ მიეღო. მაგრამ შურმა და ეჭვიანობამ ისინი შეურიგებელნი გახადა. მათ გადაწყვიტეს, რომ იესო ნაზარეტელს მესიად არ მიიღებდნენ. მათ უარყვეს სოფლის ნათელი და მას შემდეგ მათი ცხოვრება შუადამის წყვდიადივით ბნელით იყო გარემოცული. მათზე აღსრულდა წინასწარმეტყველებული განაჩენი. მათმა საკუთარმა მძვინვარე, შეუკავებელმა ვნებებმა მათი დაღუპვა მოიმოქმედა. თავიანთი ბრმა მძვინვარებით ისინი ერთმანეთს ანადგურებდნენ. მათმა ურჩმა, ქედმაღალმა სიჯიუტემ მათ რომაელ დამპყრობელთა რისხვა დაატეხა თავს. იერუსალიმი დაინგრა, ტაძარი ნანგრევებად იქცა და მისი ადგილი ყანასავით მოიხნა. იუდას ძენი სიკვდილის უუშინლესი სახეებით დაიღუპნენ. მილიონები გაიყიდა, რათა წარმართთა ქვეყნებში მონებად ემსახურათ.

როგორც ერმა, იუდეველებმა ვერ აღასრულეს ღვთის განზრახვა, და ვენახი მათ წაერთვათ. უპირატესობანი, რომლებიც მათ ბოროტად გამოიყენეს, და საქმე, რომელსაც მათ უგულვებელყვეს, სხვებს მიენდო.

„ვენახის იგავი მხოლოდ იუდეველ ერს არ მიემართება. მას ჩვენთვისაც აქვს გაკვეთილი. ამ თაობის ეკლესია ღმერთისაგან დიდი უპირატესობებითა და კურთხევებით არის დაჯილდოებული, და იგი მისგან შესაბამის ნაყოფს მოელის.“
ქრისტეს იგავები. 284–296.

იოელის წიგნი განსაზღვრავს წუთისოფლის დასასრულს უკანასკნელი წვიმის ისტორიას. უკანასკნელი წვიმა არის ღმერთის საბოლოო გამაფრთხილებელი უწყება გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის მესამე ანგელოზისა. თუმცა უკანასკნელი წვიმა წარმოადგენს მესამე ანგელოზის უწყებას, იგი ასევე წარმოადგენს ღვთაებრიობასა და კაცობრიობას შორის ურთიერთმიმართების პროცესს, როგორც ეს სიმბოლურად არის გამოხატული ზაქარიას ოქროს ზეთით, პირველ და უკანასკნელ წვიმებით, სამსხვერპლოდან გარდამოსული ცეცხლითა და სხვა სახეებით. უკანასკნელი წვიმა არის არა მხოლოდ უწყება და ღმერთსა და ადამიანს შორის ურთიერთობის პროცესი, არამედ იგი აგრეთვე არის ბიბლიის შესწავლის ერთადერთი განწმედილი

„მეთოდოლოგია“, რომელიც დამყარებულია ღმერთის სიტყვაში. ეს მეთოდოლოგია არის ესაიას „სტრიქონი სტრიქონზე“, რომელიც გვხვდება ოცდამერვე თავში.

ძველი და აგრეთვე თანამედროვე ისრაელის დასაწყისში ღმერთმა, „მევენახემ“, ისრაელი „უდაბნოდან“ გამოიყვანა. იქნება ეს ეგვიპტეში ოთხას ოცდაათი წლის მონობა, თუ ბნელი საუკუნეების ტყვეობა 538-დან 1798 წლამდე, ისრაელი „უდაბნოდან“ იქნა გამოყვანილი, რადგან „უდაბნო“ მონობისა და ტყვეობის სიმბოლოა. იქნება ეს ძველი ხორციელი ისრაელი თუ თანამედროვე სულიერი ისრაელი, ღმერთმა ისინი უდაბნოს ტყვეობიდან იხსნა და „დაამკვიდრა“ ისინი „როგორც თავისი რჩეული სამკვიდრო, უფლის ვენახი“, მოწოდებულნი მღვდლებად და მთავრებად, რომელთაც „მინდობილი ჰქონდათ“ პრივილეგია, რომ წარმოედგინათ „ღვთის გამოცხადებანი“. ძველი ისრაელისთვის „გამოცხადებანი“ იყო რჯული, ხოლო თანამედროვე ისრაელისთვის — რჯულიც და წინასწარმეტყველებანიც.

„ღმერთმა თავისი ეკლესია ამ ჟამს მოუწოდა, როგორც მოუწოდა ძველ ისრაელს, რომ იდგეს მიწაზე ნათლად. ჭეშმარიტების ძლიერი გამყოფით, პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზის უწყებებით, მან ისინი განაცალკევა ეკლესიებისაგან და სამყაროსაგან, რათა თავისთან წმიდა სიახლოვეში მოეყვანა. მან ისინი თავისი რჯულის მცველებად დაადგინა და მათ ამ დროისთვის წინასწარმეტყველების დიადი ჭეშმარიტებები მიაწოდა. როგორც ძველ ისრაელს მინდობილი წმიდა გამოცხადებანი, ესენიც წმიდა ნდობაა, რომელიც უნდა ეუწყოს მსოფლიოს. გამოცხადების 14-ის სამი ანგელოზი წარმოადგენს იმ ხალხს, რომელიც იღებს ღვთის უწყებათა ნათელს და გამოდის როგორც მისი მსახური, რათა გააჟღეროს გაფრთხილება მთელი დედამიწის სიგრძესა და სიგანეზე.“ Testimonies, ტომი 5, 455.

თანამედროვე ისრაელი დადგენილ იქნა, რათა უკანასკნელი წვიმის ძალით გაეცხადებინა მესამე ანგელოზის ძლიერი შემახილი, ხოლო პირად გამოცდილებაში სულიწმიდის ძალით ქრისტეს ხასიათი გამოევიდნა. მესამე ანგელოზის ძლიერი შემახილი სრულდება უკანასკნელი წვიმის გადმოღვრასთან ერთად, იმ დროს, როდესაც უკანასკნელი წვიმის ცრუ მშვიდობისა და უსაფრთხოების უწყება ვრცელდება კაცთა იმ კლასის მიერ, რომლებიც ბაბილონის ღვინით არიან დამთვრალნი. ესენი არიან ესაიას ეფრემის მთვრალეები და იოელის ღვინის მსმელნი, რომელთაც ახალი ღვინო პირთაგან მოეკვეთათ. ისინი, ვინც ჭეშმარიტი უკანასკნელი წვიმის უწყებას იღებენ, წარმოდგენილნი არიან დანიელით, მიშაელით, ხანანიათ და აზარიათ, რომლებმაც ზეციური საზრდოს სანაცვლოდ ბაბილონური საჭმელი უარყვეს. ესენი არიან ას ორმოცდაოთხი ათასი, რომლებიც მღერიან მოსესა და კრავის საგალობელს, და აგრეთვე ვენახისასაც, რადგან ვენახის იგავი აღსრულდა მოსეს ისტორიაში, ძველი ისრაელის აღთქმითი ურთიერთობის დასაწყისში, და კვლავ აღსრულდა ძველი ისრაელის აღთქმითი ურთიერთობის დასასრულს, კრავის ისტორიაში.

ვენახის სიმღერა სრულდება იმით, რომ ძველი აღთქმის ხალხს გვერდს უვლიან მაშინ, როდესაც ახალი აღთქმის ხალხი უფალს მიეთხოვება. უფალმა გვერდი აუარა მათ, ვინც ორმოცწლიანი უდაბნოში ხეტიალის დროს დაიხოცნენ, და იმავე დროს იესო

ნავეს ძესთან აღთქმაში შევიდა, რა დროსაც მათ, ვინც უნდა მომკვდარიყვნენ, განუტევებდა. უფალი ძველ ისრაელს სწორედ იმავე დროს განუტევებდა, როდესაც ქრისტიანულ ეკლესიას ირთავდა. ალფა, ანუ დასაწყისის ისტორია, მოსეთი არის წარმოდგენილი, ხოლო ომეგა — კრავით. ისტორია, რომელსაც ისინი ორივენი წარმოადგენენ, არის ვენახის იგავის ისტორია; ამგვარად, ესაიას ვენახის სიმღერა არის იოანე გამოცხადებელის მოსესა და კრავის სიმღერა.

ამ აზრებს შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

„ესენი არ არის და უაითის სიტყვები, არამედ უფლის სიტყვებია, და მისმა მაცნემ მომცა ისინი მე, რათა თქვენთვის გადმომეცა. ღმერთი მოგიწოდებთ, აღარ იმოქმედოთ მასთან საწინააღმდეგო მიზნებით. მრავალმხრივი დარიგება მიეცა იმ ადამიანებთან დაკავშირებით, რომლებიც თავს ქრისტიანებად აცხადებენ, მაშინ როდესაც ისინი სატანის თვისებებს ავლენენ, და სულით, სიტყვითა და მოქმედებით ეწინააღმდეგებიან ჭეშმარიტების წინსვლას და უეჭველად მიჰყვებიან იმ გზას, სადაც სატანა მიუძღვის მათ. თავიანთი გულის სიქავილით მათ ხელთ იგდეს ძალაუფლება, რომელიც არავითარ შემთხვევაში არ ეკუთვნით მათ და რომელიც მათ არ უნდა გამოიყენონ. ასე ამბობს დიდი მოძღვარი: „მე დავამხოვ, დავამხოვ, დავამხოვ“. კაცები ამბობენ ბეტლ-კრიკში: „უფლის ტამარი, უფლის ტამარი ვართ ჩვენ“, მაგრამ ისინი უბრალო ცეცხლს იყენებენ. მათი გულები არ არის შერბილებული და დამორჩილებული ღვთის მადლით.“ Manuscript Releases, ტომი 13, 222.

„ღმერთის მოთმინებას აქვს მიზანი, მაგრამ თქვენ მას აუქმებთ. იგი უშვებს ისეთ მდგომარეობას, რომლის შეჩერებასაც თქვენ მოგვიანებით ისურვებდით, მაგრამ მაშინ უკვე გვიანი იქნება. ღმერთმა უბრძანა ელიას, სცხო სასტიკი და მზაკვარი ხაზაელი სირიის მეფედ, რათა იგი კერპთაყვანისმცემელი ისრაელის სატანჯველად ქცეულიყო. ვინ იცის, ხომ არ მიგცემთ ღმერთი იმ საცდურებს, რომლებიც გიყვართ? ვინ იცის, იქნებ ერთგული, მტკიცე და ჭეშმარიტი მქადაგებლები უკანასკნელნი იყვნენ, რომელნიც ჩვენს უმაღურ ეკლესიებს მშვიდობის სახარებას შესთავაზებენ? შესაძლოა, დამღუპველნი უკვე სატანის ხელქვეით იწვრთნებიან და მხოლოდ კიდევ რამდენიმე დროშისმტვირთველის წასვლას ელიან, რათა მათი ადგილი დაიკავონ და ცრუ წინასწარმეტყველის ხმით შეჰლაღადონ: „მშვიდობა, მშვიდობა“, მაშინ როცა უფალს მშვიდობა არ უთქვამს. იშვიათად ვტირი, მაგრამ ახლა ვგრძნობ, რომ ჩემი თვალები ცრემლებით მაქვს დაბინდული; ისინი ჩემს ქალღმერთზე ცვივიან, როცა ვწერ. შეიძლება, რომ სულ მალე ჩვენს შორის ყოველგვარი წინასწარმეტყველება შეწყდეს და ხმა, რომელმაც ხალხი შეარხია, ველარაფრით არღვევდეს მათ ხორციელ თვლებს.“

„როცა ღმერთი აღასრულებს თავის უცნაურ საქმეს დედამიწაზე, როცა წმიდა ხელები აღარც აღაპყრობენ კიდობანს, ვაი იქნება ხალხზე. ოჰ, ნეტავ შეგეცნო შენც, სწორედ ამ შენს დღეს, ის, რაც შენს მშვიდობას ეკუთვნის! ოჰ, ნეტავ ჩვენმა ხალხმა, როგორც წინევემ, მთელი თავისი ძალით მოინანიოს და მთელი გულით ირწმუნოს, რათა ღმერთმა მათგან მიაქციოს თავისი მძვინვარე რისხვა.“ Testimonies, volume 5, 77.

„თუ გულის სიჯიუტეს მიეცემით და ამპარტავნებისა და საკუთარი სიმართლის გამო თქვენს შეცდომებს არ აღიარებთ, სატანის საცდურებს დაექვემდებარებით. თუ, როცა უფალი თქვენს შეცდომებს გიცხადებთ, არ მოინანიებთ და აღსარებას არ იტყვით, მისი განგება კვლავ და კვლავ გაგატარებთ იმავე გზაზე. დაგტოვებენ, რათა მსგავსი ხასიათის შეცდომები დაუშვათ; კვლავ სიბრძნის ნაკლებობაში დარჩებით და ცოდვას სიმართლედ, ხოლო სიმართლეს ცოდვად შერაცხავთ. მრავალრიცხოვანი ცდუნებანი, რომლებიც ამ უკანასკნელ დღეებში გაიმარჯვებს, გარს შემოგერთყმიან, და წინამძღოლებს შეიცვლით, ვერც კი მიხვდებით, რომ ასე მოიქცით.“ Review and Herald, December 16, 1890.